

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Farvergade 27 D, 1.

1463 København K

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 3

11. marts 2019

Svendborg 22. – 24. marts 2019

Underretning af bistandsadvokater ved politiets fremsendelse af domme, erstatningskema m.v. til erstatningsnævnet

Fængselsbesøg med Macbook uden mulighed for ”flytilstand”

Ledige stillinger som beneficeret advokat ved Retten i Næstved og ved Retten i Glostrup

Seneste nyt fra Højesteret

Meddelelse 2 Mindre våbenlager opbevaret for en nær bekendt med tilknytning til bandemiljøet

Meddelelse 3 VVV-sag – Afbeskikkelse – Den Særlige Klageret

Svendborg 22. – 24. marts 2019

Næste nummer af Meddelelser kommer allerede i næste uge. Her vil program for kurset om lørdagen og dagsorden for generalforsamling m.m. blive bragt.

Fakturaer er endnu ikke udsendt. De udsendes snarest på mail.

Liste over deltagere (alfabetisk efter fornavn) ses her:

Allan Vistisen
Anders Boelskifte
Anders Németh
Anders Roed
Anders Skovholm
Andreas Bruun
Andro Vrllic
Asger Bagge-Jørgensen
Bettina Antitsch Mortensen
Birgitte Kirkegaard
Bjarne Frøberg
Bjarne Rasmussen
Bjørn Caning
Carsten Fentz
Carsten Halle
Carsten Højer
Casper Andreasen
Charlotte Engelbrecht
Charlotte Krarup
Charlotte Møller Larsen
Daniel Rosenkilde
David Francis Lublin
David N.-Wulff
Dominika Sylwia Prokop
Gert Dyrn
Gitte Juul
Gunnar Homann
Hannah Krog
Hanne Rahbæk
Hanne Reumert
Hans Henrik Wurlitzer
Helle Vibeke Paulsen
Henrik Dupont Jørgensen
Henrik Feldt-Rasmussen
Henrik Hougaard
Henrik Perregaard
Henrik Stagetorn
Jacob Goldschmidt
Jakob S. Arrevad
Jane Ranum
Jens Bruhn-Petersen
Jeppe Søndergaard
Jess Lykke Gregersen
Jørgen Lange
Karin Svenningsen
Karina Schmidt
Katrine Gottlieb
Keld Astrup Sørensen
Kim Bagge
Kjeld Christensen
Knud Vedelsby
Kristian Mølgaard
Kåre Pihlmann
Lars Nauheimer
Lasse Martin Dueholm
Lene Brinch Sørensen

Lene Østerberg
Linda Hebo Lange
Lise Holten
Lone Refshammer
Luise Høj
Mads Krarup
Marcus Rey
Mette Grith Stage
Mette Lund Thomsen
Michael Harms
Michael Steffensen
Mikael Skjødt
Mikkel Cramer
Mikkel Holm Nielsen
Mikkel Nielsen
Mira Tøfting
Mogens Bjerggaard
Niclas Turan Kandemir
Nicolai Berg
Niels Lyhne
Niels Rex
Nina Lassen
Ole Kjær
Ole Larsen
Ole Olsen
Peter Bang-Olsen
Peter Christiansen
Peter Kragh
Peter la Cour
Peter Trudsø
Peter Ølholm
Rasmus Amandusson
Sigurd Trolle
Steen Djurtoft
Steen Henriksson
Stefan Jakobsen
Stine Gry Johannessen
Susan Jørgensen
Susanne Bundgaard Geil
Susanne Rasmussen
Sysette Vinding Kruse
Søren Bech
Søren Beckermann
Søren Eriksen
Thorkild Høyer
Torben Groth Madsen
Trine Nytrup
Troels Lind Pedersen
Ulla Degnegaard
Ulrik Sjølin
Vilhelm Dickmeiss

Der er stadig enkelte ledige pladser. Deltagelse er udelukkende for medlemmer af LFFA.

Der er følgende valgmuligheder:

Fredag - søndag , alt inkl.	5.000 kr. med tillæg af moms
Lørdag - søndag , inkl. kursus, festmiddag, overnatning	4.000 kr. med tillæg af moms
Lørdag - kursus og festmiddag (ingen overnatning)	3.500 kr. med tillæg af moms

Lørdag - kursus inkl. morgenmad og frokost **2.500 kr.** med tillæg af moms

Søndag - generalforsamling inkl. morgenmad **0 kr.**

Tilmelding sker ved at anføre **navn OG mailadresse** på doodlen og sætte kryds i eet af felterne.

Nogle dage efter tilmeldingen fremsendes en faktura på mail med kort betalingsfrist.

Det er ikke muligt at få penge retur efter betaling.

<https://doodle.com/poll/86r7d93nc347rhyc>

Sted

Hotel Svendborg, Centrumpladsen 1, 5700 Svendborg, Telefon: 62 21 17 00, www.hotel-svendborg.dk

Underretning af bistandsadvokater ved politiets fremsendelse af domme, erstatningsskema m.v. til erstatningsnævnet

Statsadvokaten i København har 7.3.19 sendt følgende brev til et medlem af LFFA i forbindelse med en konkret klagesag:

” I fortsættelse af min tidligere skrivelse til Dem af 21. februar 2019, kan jeg oplyse, at Københavns politi ved skrivelse hertil den 5. marts 2019 nu bl.a. har oplyst, at det – på baggrund af den konkrete klagesag, hvor De har haft rettet henvendelse – er blevet klarlagt, at det ikke tidligere har været praksis i Københavns politi, at man generelt har underrettet bistandsadvokater om fremsendelse af domme, erstatningsskema m.v. til erstatningsnævnet.

Der er imidlertid nu i Københavns politi blevet indført en praksis om, at bistandsadvokater fremover altid skal underrettes om fremsendelse af domme, erstatningsskema mv. til erstatningsnævnet, hvilket typisk sker i forbindelse med fuldbyrdelsen af den enkelte dom. Underretning af bistandsadvokaten i en konkret sag vil ske på den måde, at advokaten fremover bliver sat cc på den mail, som sendes fra politiet til erstatningsnævnet vedhæftet de relevante dokumenter, herunder dom og skema.

Såfremt De har spørgsmål eller yderligere bemærkninger, kan De rette henvendelse til advokaturchef Mette Toft, Almen advokatur borgernær i København, der står bag det beskrevne nye tiltag.

Kopi af dette brev er sendt til Københavns politi.”

Fængselsbesøg med Macbook uden mulighed for ”flytilstand”

Fra et medlem af LFFA er modtaget følgende brev, der er sendt fra Kriminalforsorgen til det pågældende medlem af foreningen:

”Vedr. Macbook.

Jeg har haft sendt en forespørgsel til områdesikkerhedskonsulent, vedr. at medbringe Macbook bærbar computer, når den ikke kan opfylde de betingelser som der står på registreringsformularen. Sikkerhedsenheden godkender at du medbringer din macbook, på betingelse af at du gør som du hidtil har gjort, wifi skal være slukket. Personalet i arresten er informeret, men det kan være at du for en sikkerhedsmæssig skyld, skal medbringe denne mail. Beklager at du har måtte afvente denne afgørelse.”

Ledige stillinger som beneficeret advokat ved Retten i Næstved og ved Retten i Glostrup

Et beneficium meddeles for en periode på 10 år. Der gælder ikke længere en 70-årsgrænse, hvorefter et beneficium ophører som følge af advokatens alder.

Læs mere i cirkulæreskrivelse om antagelse af beneficerede advokater her:

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=206142>

Nærmere information om ledige stillinger kan ses i links nedenfor:

Retten i Næstved – frist 14.3.19

<http://www.domstol.dk/Naestved/nyheder/ovrigenyheder/Pages/OpslagafledigebeneficieriNaestvedretskreds.aspx>

Retten i Glostrup – frist 29.3.19

Se advokaten nr. 2 / 2019, side 3 <https://flipflashpages.uniflip.com/2/615255/1102153/pub/html5.html>

Seneste nyt fra Højesteret

Højesterets årsberetning for 2018 er offentliggjort på Højesterets hjemmeside 28.2.19 (www.hoejesteret.dk).

Siden seneste nummer af Meddelelser er der afsagt følgende afgørelser af Højesteret af interesse for forsvarsadvokater.

Beslaglæggelse af skudsikker vest med henblik på konfiskation godkendt og opretholdt

Kendelse afsagt den 14. februar 2019, sag 111/2018

Sagen angik, om politiets beslaglæggelse af T's skudsikre vest skulle godkendes og opretholdes.

Den skudsikre vest blev beslaglagt, efter at politiet i en visitationszone havde standset en bil, som T var fører af. T og tre passagerer i bilen var alle tilknyttet rockergruppen Bandidos MC, og de var alle iført skudsikre veste. T var endvidere i besiddelse af en kniv.

Højesteret lagde efter sagens oplysninger til grund, at der i efteråret 2017 verserede en voldelig konflikt mellem de to rockergrupperinger Satudarah MC og Bandidos MC, hvor der ved flere personangreb var anvendt skyde-, stik- og slagvåben, og hvor angreb fra den ene part måtte forventes at blive gengældt af modparten.

Højesteret udtalte, at beslaglæggelsen af den skudsikre vest havde efterforskningsmæssig betydning og et politimæssigt formål. Højesteret udtalte endvidere, at betingelserne i straffelovens § 77 a for konfiskation af vesten var opfyldt og lagde herved vægt på T's tilknytning til den ene af de to grupperinger, der var involveret i en voldelig konflikt med brug af skyde-, stik- og slagvåben med risiko for gengældelsesaktioner, samt at det forhold, at T og de øvrige passagerer i bilen var iført skudsikre veste og T var i besiddelse af en kniv, var egnet til at medvirke til optrapning af konflikten og dermed til at øge faren for alvorlige strafbare handlinger.

Højesteret bemærkede endelig, at formålet med beslaglæggelsen ville være forspildt, hvis beslaglæggelsen skulle have afventet en retskendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4.

Højesteret fandt herefter, at beslaglæggelsen med henblik på konfiskation skulle godkendes og opretholdes.

Landsretten var nået til samme resultat.

Politiets ransagninger af mistænkte mobiltelefoner, der var gennemført ved at tvinge de mistænkte til at åbne telefonerne ved brug af deres fingeraftryk, blev godkendt

Kendelser afsagt den 14. februar 2019, sagerne 92/2018 og 123/2018

Sagerne angik begge, om politiets ransagning af en mistænks mobiltelefon kunne godkendes.

Ransagningerne var foretaget i forbindelse med anholdelsen af de mistænkte og uden forudgående retskendelse. Ransagningerne blev gennemført ved, at de mistænkte tommelfingre ved brug af magt blev presset ned på mobiltelefonernes fingeraftrykslæsere.

Spørgsmålene i sagerne var bl.a., om der var hjemmel til et sådant indgreb, og om indgrebet kunne foretages uden forudgående retskendelse.

Højesteret fandt bl.a., at den magt, der kortvarigt havde været anvendt ved at anbringe tommelfingeren på mobiltelefonen, så indholdet på telefonen kunne udlæses eller i øvrigt dokumenteres, var nødvendig for at

gennemføre ransagningen, og at den derfor som et accessorium var omfattet af det straffeprocessuelle tvangsindgreb, der var hjemlet i retsplejelovens bestemmelser om ransagning af bl.a. aflåste genstande. Indgrebet skulle derfor ikke også bedømmes efter retsplejelovens regler om legemsbesigtigelse. Højesteret fandt desuden, at indgrebene ikke var uforholdsmæssige.

Højesteret lagde til grund, at der var risiko for, at politiets mulighed for at skaffe sig oplysninger fra de mistænkte mobiltelefoner ville gå tabt, hvis ransagningerne af telefonerne skulle afvente indhentelse af retskendelse, og tiltrådte derfor, at indgrebene kunne foretages uden forudgående retskendelse.

Landsretten var nået til samme resultat.

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling af en udlænding, der ikke havde fast bopæl i Danmark, var ikke opfyldt

Kendelse afsagt den 15. februar 2019, sag 173/2018

Sagen angik for Højesteret, om der den 13. juni 2018 var grundlag for fortsat at varetægtsfængsle T, der var sigtet for vold, i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, der ikke har fast bopæl i Danmark, varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24, og der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes.

Højesteret udtalte bl.a., at der ved fængsling efter § 35, stk. 1, nr. 1, skal foretages en proportionalitetsvurdering, således at det sikres, at frihedsberøvelsen ikke udstrækkes i længere tid end nødvendigt for at opfylde formålet med frihedsberøvelsen, og således at efterforskning, tiltalerejsning og berømmelse så vidt muligt fremmes med henblik på at undgå, at frihedsberøvelsen kommer til at overstige den forventede straf.

Højesteret fandt, at betingelserne for varetægtsfængsling af T efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, ud over den 13. juni 2018 (hvor T havde været varetægtsfængslet i 4 uger) ikke var opfyldt.

Landsretten var nået til et andet resultat.

T havde ikke lovligt forfald ved landsrettens hovedforhandling i genoptagelsessag

Kendelse afsagt den 19. februar 2019, sag 152/2018

T havde anket en byretsdom til frifindelse, subsidiært formildelse, men udeblev fra hovedforhandlingen i landsretten. T havde flere gange fået afslag på at få omberømmet hovedforhandlingen. Landsretten fremmede sagen som en udmålingsanke, men genoptog senere sagen på grund af påvist lovligt forfald. Landsretten berammede sagen på ny, men T udeblev fra hovedforhandlingen i genoptagelsessagen. Landsretten vurderede, at T's lægeerklæring fra et hospital i Spanien, hvorefter T aftenen inden hovedforhandlingen blev diagnosticeret med akut gastroenteritis, ikke dokumenterede lovligt forfald. Landsretten hævede derfor sagen. Landsretten lagde vægt på, at det ikke fremgik af lægeerklæringen, om

det af lægen konstaterede var til hinder for, at T kunne møde i retten på tidspunktet for hovedforhandlingen.

Højesteret stadfæstede landsrettens kendelse af de af landsretten anførte grunde.

Ved en delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste kunne den ubetingede del af fængselsstraffen maksimalt udgøre en tredjedel af den samlede straf

Dom afsagt den 22. februar 2019, sag 203/2018

T var fundet skyldig i bl.a. vold mod en politiassistent og i spirituskørsel under påvirkning af hash på et tidspunkt, hvor han var frakendt førerretten. Straffen var fastsat til fængsel i 60 dage, hvoraf 30 dage var gjort betinget med vilkår om bl.a. udførelse af samfundstjeneste.

Anklagemyndigheden og T var enige om, at straffen ikke var fastsat i overensstemmelse med straffelovens § 64. Det følger af bestemmelsen, at der i forbindelse med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste kan idømmes ubetinget fængselsstraf, men at den ubetingede del af straffen ikke kan overstige 3 måneder eller en tredjedel af den samlede fængselsstraf.

Højesteret udtalte, at straffelovens § 64 skal forstås således, at den ubetingede del af straffen hverken kan overstige 3 måneder eller en tredjedel af den samlede fængselsstraf.

Højesteret tog herefter parternes samstemmende påstand om ændring af den ubetingede del af straffen fra 30 dage til 20 dage til følge. Som konsekvens af ændringen blev antallet af samfundstjenestetimer forhøjet.

Landsretten var nået til et andet resultat.

De domfældte, en bank og dennes finanschef, var pligtige at erstatte udgifter til forsvarere, jf. retsplejelovens § 1008

Kendelse afsagt den 22. februar 2019, sag 101/2018

X-Bank og T, der var finanschef i banken, var i landsretten frifundet for medvirken til kursmanipulation, men dømt for overtrædelse af en underretningspligt. De tiltalte blev idømt bøder på henholdsvis 25.000 kr. og 10.000 kr. Begge de tiltalte havde i det hele nægtet sig skyldig. X-Bank var ved landsrettens dom pålagt at betale sagsomkostninger på godt 136.000 kr. for sagens fornyede behandling ved landsretten, efter at sagen var blevet hjemvist af Højesteret, og T var pålagt at betale i alt godt 326.000 kr. for sagens behandling ved byretten og dens fornyede behandling ved landsretten. Sagsomkostningerne udgjordes af udgifter til de beskikkede forsvarere.

Højesteret fandt, at de omhandlede udgifter til forsvarerbistand måtte antages at have været nødvendige og derfor som udgangspunkt kunne kræves erstattet af X-Bank og T, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 1. De to tiltalepunkter både mod X-Bank og T angik i det væsentlige samme faktiske begivenhedsforløb, og bestemmelsens stk. 2 kunne derfor ikke føre til, at de fritoges for pligten til at betale omkostninger for byretten og for landsrettens fornyede behandling. Efter sagens karakter og omstændigheder var der heller ikke grundlag for at begrænse omkostningsansvaret efter reglen i stk. 4, 2. pkt. Der var ikke grundlag for at

antage, at omkostningsansvaret ellers ville komme til at stå i åbenbart misforhold til X-Bank og T's skyld og vilkår.

Højesteret stadfæstede herefter landsrettens afgørelse om sagsomkostninger.

Straffesag, hvor anklagemyndighedens påstand var, at det havde sit forblivende med en allerede idømt forvaring, kunne behandles uden medvirken af nævninger

Kendelse afsagt den 26. februar 2019, sag 68/2018

Sagen angik, om en straffesag mod T, hvorunder anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om, at det havde sit forblivende med en allerede idømt forvaring, var afvist med rette som følge af, at påstanden krævede medvirken af nævninger. T havde under sagen nægtet sig skyldig.

Efter retsplejelovens § 686, stk. 4, nr. 2, medvirker nævninger bl.a. i straffesager, hvor der bliver spørgsmål om dom til forvaring. Højesteret fandt, at bestemmelsen måtte forstås sådan, at den ikke angår sager, hvor anklagemyndighedens påstand er, at det har sit forblivende med en allerede idømt forvaring.

Højesteret ophævede herefter den påkærede kendelse og hjemviste sagen til byretten til fortsat behandling uden medvirken af nævninger.

Landsretten var nået til et andet resultat.

T, der i strid med et navneforbud i 10 opslag på Facebook havde gengivet navnet på den sigtede, som var omfattet af navneforbuddet, blev idømt en bøde på 25.000 kr.

Dom afsagt den 4. marts 2019, sag 137/2018

T havde fra januar til maj 2016 i 10 opslag på Facebook i strid med et navneforbud gengivet navnet på en person, der var sigtet for forsøg på manddrab begået mod en offentligt kendt debattør.

Sagen angik i første række, om håndhævelsen af navneforbuddet var i strid med T's ret til ytringsfrihed efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10.

Højesteret udtalte, at navneforbuddet angik en person, der var sigtet for forsøg på manddrab under omstændigheder, der gjorde, at sagen havde betydelig offentlig interesse, hvilket talte imod et navneforbud. Højesteret udtalte endvidere, at hensynet til sigtede, som ikke i forvejen var kendt i offentligheden, og som var varetægtsfængslet in absentia, idet han opholdt sig i udlandet og endnu ikke var afhørt af dansk politi, på dette tidlige stadium af efterforskningen talte for et navneforbud. Det skulle ved afvejningen af hensynet til sigtede over for hensynet til ytringsfriheden endvidere tillægges betydelig vægt, at omtale af såvel sagen om drabsforsøget som den debat om berettigelsen af navneforbuddet, som T's opslag var en del af, kunne ske på fyldestgørende vis uden at nævne navnet på sigtede.

Højesteret fandt på den anførte baggrund, at det indgreb, som navneforbuddet gjorde i T's ytringsfrihed, var foreneligt med Menneskerettighedskonventionens artikel 10. Det forhold, at navnet på den sigtede, da T overtrådte navneforbuddet, i et vist omfang var offentliggjort, kunne ikke føre til et andet resultat.

Højesteret lagde herved navnlig vægt på, at overtrædelser af navneforbuddet også var blevet håndhævet over for andre end T, og at den sigtede, som var omfattet af navneforbuddet, ikke selv havde udtalt sig til medierne.

Højesteret fastsatte herefter straffen for T's overtrædelse af navneforbuddet til en bøde på 25.000 kr.

Landsretten var nået til samme resultat.

Meddelelse 2

Mindre våbenlager opbevaret for en nær bekendt med tilknytning til bandemiljøet

Straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1

T blev idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for opbevaring af et mindre våbenlager i en kælder. Samtlige nævninger og dommere i landsretten lagde ved straffastsættelsen vægt på, at T, der ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, som anført af byretten var fundet skyldig i opbevaring af et mindre våbenlager bestående af fem våben, hvoraf de fire var funktionsduelige, og i alt 235 skarpe patroner, der kunne affyres i to af våbnene. Der blev endvidere lagt vægt på, at opbevaringen skete for en nær bekendt med tilknytning til bandemiljøet.

Dom afsagt den 29. januar 2019 af Østre Landsret, 9. afd. nr. S-1659-18

Dom afsagt af Retten i Glostrup den 31. maj 2018:

"Anklagemyndigheden
mod
T
(cpr.nr. XXXX85-XXXX)

T er tiltalt for

1.

Overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 1., jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, nr. 2 og nr. 3,

Ved den 4. december 2017 ca. kl. 19.25 i sit kælderrum nr. X på adressen X i Ballerup, under særligt skærpende omstændigheder, at have været i besiddelse af:

- En kaliber 8 mm riffel af mærket J.P. Sauer uden bundstykke og magasin,
- En funktionsdygtig kaliber 22 halvautomatisk riffel af mærket H&K med 150 tilhørende patroner,
- En funktionsdygtig kaliber 8X571RS dobbeltriffel af mærket Browning,
- En funktionsdygtig kaliber 12/70 mm haglgevær af mærket Simson,
- En funktionsdygtig kaliber 22 halvautomatisk pistol af mærket Pardini med 85 tilhørende patroner

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselstraf.

Anklagemyndigheden har påstået konfiskation...

T har nægtet sig skyldig.”

...

Af landsrettens dombog fremgår:

”Glostrup Rets dom af 31. maj 2018 (15-1879/2018) er anket af T med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

--

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten finder samtlige nævninger og dommere det bevist, at tiltalte var klar over eller i hvert fald anså det for overvejende sandsynligt, at der i tiden før politiets ankomst den 4. december 2017 var anbragt og i en periode skulle opbevares skydevåben og ammunition i hans kælderrum.

Der er herved navnlig lagt vægt på de afgivne vidneforklaringer fra politiassistenterne, der kom til stede den 4. december 2017, dels om deres iagttagelser dels om tiltaltes udtalelser og ageren i kælderen. På baggrund af forklaringerne lægges det til grund, at tiltalte ikke oplyste om de våben, der befandt sig i kældergangen, før politiet selv havde konstateret våbnenes tilstedeværelse, ligesom det lægges til grund, at tiltalte først fortalte om pistolen i kælderrummet efter, at betjentene havde tilkendegivet, at de ville ransage kælderrummet.

Kælderrummet tilhørte tiltalte, som også havde nøglerne dertil, og tiltalte havde ved politiets ankomst flyttet både lagenet med de fire våben og andre effekter fra kælderrummet ud på gangen i kælderen.

I kælderrummet blev der fundet en pistol og ammunition i en plasticpose, ligesom der blev fundet en pistoltaske og et par tynde neopren handsker, hvorpå der var dnamateriale, som ifølge erklæring fra Retsmedicinsk Institut med den højeste grad af sandsynlighed stammer fra tiltalte.

Endelig er der lagt vægt på kontakten mellem tiltalte og S i tiden op til den 4. december 2017. Ifølge tiltaltes egen forklaring havde S fået lov til at bruge kælderrummet til opbevaring. S, der er gudfar til tiltaltes søn, har tiltalte kendt i mange år og været ven med, og han kom jævnligt i tiltaltes hjem.

Efter oplysningerne i sagen lægger samtlige nævninger og dommere til grund, at tiltalte var klar over, at S havde tilknytning til Satudarah. Der er herved lagt vægt på tiltaltes egen forklaring herom i grundlovsforhøret. Hertil kommer, at S har en meget synlig tatovering i hovedet, som er udtryk for bandetilknytning.

På baggrund af det anførte tilsidesættes tiltaltes forklaring om sit manglende kendskab til og sin antagelse om, hvad der skulle opbevares i kælderrummet.

Henset til karakteren og antallet af våben, der for to af våbnenes vedkommende var med tilhørende ammunition, sammenholdt med placeringen i kælderen og S's tilknytning til bandemiljøet, findes tiltalte

den 4. december 2017 at have besiddet de pågældende skydevåben og patroner under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 192 a, stk. 1. Besiddelsen af våbnene har således indebåret en nærliggende risiko for, at våbnene ville blive brugt til fare for andre.

Tiltalte findes herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, som fastslået af byretten.

Thi bestemmes:

Byrettens skyldkendelse stadfæstes.

Sanktionsfastsættelsen

Der er afgivet 13 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder og 5 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at straffen nedsættes til fængsel i 3 år og 6 måneder.

Samtlige nævninger og dommere har ved straffastsættelsen lagt vægt på, at tiltalte, der ikke tidligere er straffet af betydning for sagen, som anført af byretten er fundet skyldig i opbevaring af et mindre våbenlager bestående af fem våben, hvoraf de fire var funktionsduelige, og i alt 235 skarpe patroner, der kunne affyres i to af våbnene. Der er endvidere lagt vægt på, at opbevaringen skete for en nær bekendt med tilknytning til bandemiljøet.

Tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom ændres, således at T straffes med fængsel i 3 år og 6 måneder.”

Meddelelse 3

VVV-sag – Afbeskikkelse – Den Særlige Klageret

Retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2

Advokat A blev i forbindelse med en ankesag den 8. oktober 2018 beskikket som ny forsvarer for T1 efter dennes ønske. Sagen omfatter også to medtiltalte, som fik beskikket advokat C henholdsvis advokat B som nye forsvarere i ankesagen. Det fremgår af den påkærede kendelse af 6. november 2018, at Østre Landsret tidligst havde mulighed for at beramme hovedforhandling i sagen fra den 5. marts 2019.

Hovedforhandlingen, der var sat til at skulle vare 7 dage, kunne således berammes til en række datoer i marts, april, maj og juni 2019. Landsretten lagde i kendelsen til grund, at alene advokat C havde mulighed for at give møde på de af retten tilbudte dage i marts 2019. Hovedforhandling i sagen ville således ifølge landsretten tidligst kunne berammes til de af landsretten tilbudte dage i juni 2019, hvis alle de tre forsvarere skulle medvirke, og dom ville i så faldt først kunne forventes afsagt den 26. juni 2019. Landsretten lagde endvidere til grund, at sagsbehandlingstiden i forbindelse med ankesagen ved beskikkelse af andre forsvarere end advokat A og advokat B ville blive forkortet med lidt mere end tre måneder, idet dom i givet fald ville kunne forventes afsagt den 20. marts 2019. Landsretten afbeskikkede herefter advokat A og

advokat B og berammede hovedforhandlingen til den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019. På baggrund af advokaternes tilbagemeldinger til landsretten bemærkede Klageretten, at ankesagen med en hovedforhandling af 7 dages varighed ville kunne berammes med alle tre forsvareres deltagelse på landsrettens ledige datoer den 15. marts, den 14. og 24. maj samt den 4., 6., 11. og 19. juni 2019, og at dom i sagen således tidligst ville kunne afsiges den 19. juni 2019. Hvis landsretten alene havde afbeskikket advokat B, ville hovedforhandlingen kunne berammes med deltagelse af advokat A og advokat C på landsrettens ledige datoer den 5., 12., 15. og 19. marts, den 14. og 24. maj samt den 4. juni 2019, og dom i sagen ville i så fald tidligst kunne afsiges den 4. juni 2019. På den anførte baggrund fandt Klageretten, at betingelserne i retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, for at tilbagekalde beskikkelsen af advokat A er til stede. Klageretten bemærkede herved, at der som anført af landsretten i den påkærede kendelse er tale om en vvv-sag om særdeles grov vold mod flere, herunder mindreårige, forurettede i familieforhold, og at der ikke består et eksisterende klientforhold mellem advokat A og T1 udover ankesagen. Hertil kommer, at de tiltalte, herunder T1, har været varetægtsfængslede i sagen siden den 3. maj 2018. Klageretten fandt i øvrigt ikke grundlag for at antage, at landsretten ikke har gjort rimelige bestræbelser på at få sagen berammet med advokat A, og det kan derfor ikke føre til en anden vurdering, at advokat A kunne deltage i hovedforhandling på tidligere datoer, end landsretten havde mulighed for at tilbyde.

Kendelse afsagt af Den Særlige Klageret den 1. februar 2019, sag K-133-18

”Advokat A kærer Østre Landsrets kendelse af 6. november 2018.

Ved kæreskrift modtaget i Østre Landsret den 12. november 2018 og i Den Særlige Klageret den 14. november 2018 har advokat A kæret landsrettens kendelse af 6. november 2018, hvorved retten har tilbagekaldt beskikkelsen af ham som forsvarer for T1, jf. retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2.

Det fremgår af sagens oplysninger, at T1 ved Retten i Roskildes dom af 6. september 2018 blev fundet skyldig i to forhold af legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter og mishandling efter straffelovens § 245, stk. 1, og idømt 1 års fængsel. Ved dommen blev to medtiltalte, T og T3, idømt henholdsvis 2 år og 6 måneders fængsel og 1 års fængsel. I byretten var T1 repræsenteret ved advokat D.

Den 20. september 2018 ankede statsadvokaten dommen vedrørende alle tre tiltalte i sagen.

I forbindelse med ankesagen blev advokat A den 8. oktober 2018 beskikket som ny forsvarer for T1 efter dennes ønske. De medtiltalte havde også fået beskikket nye forsvarere i ankesagen, idet advokat C var blevet beskikket for T3, og advokat B var blevet beskikket for T2.

Ved mail af 8. oktober 2018 til advokat A fremsendte landsrettens berammelsesafdeling et link til en såkaldt ”Doodle” med henblik på, at han skulle angive, hvornår han kunne give møde i ankesagen. Det fremgår af mailen, at sagen var sat til at skulle vare i alt 7 dage, og at advokaten skulle oplyse ledige tider i perioden fra februar til juni 2019. Forsvarerne for de medtiltalte i sagen havde tidligere modtaget en tilsvarende mail fra landsretten.

Af en udskrift af landsrettens Doodle fremgår, at advokat A havde oplyst, at han i perioden fra februar til juni 2019 kunne give møde den 11., 12., 13., 14. og 15. februar, den 1., 11. og 12. marts, den 23. april, den 13., 14., 24., 29. og 31. maj samt den 3., 4., 5., 6., 7., 11., 14., 19., 20., 21., 26., 27. og 28. juni 2019. De dage, hvor forsvarerne for de tiltalte alle kunne give møde, var den 14. og 15. februar, den 23. april, den 13., 14., 24., 29. og 31. maj samt den 3., 4., 5., 6., 7., 11., 14., 19., 20., 21., 26., 27. og 28. juni 2019.

Ved mail af 24. oktober 2018 til forsvarerne for de tiltalte skrev landsrettens berammelsesafdeling, at det på baggrund af advokaternes tilbagemeldinger kunne konstateres, at advokaterne først havde mulighed for at give møde samtidigt i 7 dage fra den 4.-26. juni 2019, hvor også landsretten havde ledige tider. Landsretten angav at have mulighed for at beramme sagen til hovedforhandling den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019 ved rettens 23. afdeling, hvorfor advokaterne ifølge landsretten ville være årsag til, at sagen ville blive væsentligt forsinket. Landsretten varslede på denne baggrund, at landsretten ville afbeskikke advokaterne som forsvarere for de tiltalte og beramme sagen til hovedforhandling på de 7 anførte dage i marts 2019. Hvis advokaterne fortsat ikke selv kunne give møde på de omhandlede dage eller kunne oplyse andre advokater, der kunne give møde i stedet, ville landsretten beskikke andre forsvarer for de tiltalte, der kunne give møde.

Ved mail af 25. oktober 2018 oplyste advokat A til landsretten, at han havde fået frigjort en række datoer i november-december 2018 og januar 2019 samt en række yderligere datoer i februar og marts 2019. Advokat A kunne således også give møde bl.a. den 5., 15. og 19. marts 2019, hvor landsretten havde ledige datoer. Efter advokat A's opfattelse var det herefter ikke ham, der var årsag til forsinkelsen af sagen, og han protesterede derfor imod afbeskikkelse.

Ved mail af 26. oktober 2018 skrev advokat A på ny til landsretten med angivelse af en række datoer i februar-april 2019, hvor advokaten yderligere kunne give møde, bl.a. den 8. marts og den 2. april 2019, hvor landsretten havde ledige datoer.

Ved mail af 31. oktober 2018 til landsretten skrev advokat D, der havde været beskikket forsvarer for T1 i byretten, at han som svar på en forespørgsel fra landsretten var villig til at lade sig beskikke i stedet for advokat A, og at han kunne give møde på de ønskede dage i marts 2019.

Ved kendelse af 6. november 2018 afbeskikkede Østre Landsret advokat A som forsvarer for T1 og advokat B som forsvarer for medtiltalte T2. Det fremgår af retsbogen bl.a.:

"Ankesagen er modtaget i landsretten den 20. september 2018. Hovedforhandlingens varighed er angivet til 7 dage. Sagen vedrører navnlig legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter og mishandling efter straffelovens § 245, stk. 1, begået i perioden fra den 16. november 2009 til den 30. april 2018 over for tre forurettede, der er døtre af henholdsvis søstre til de tiltalte. De tiltalte er ved Retten i Roskildes dom af 6. september 2018 i det væsentlige fundet skyldige efter anklageskriftet og idømt fængsel i 2 år 6 måneder, 1 år og 1 år. De tiltalte har under sagen været frihedsberøvede fra den 3. maj 2018. Det blev ved domsafsigelsen i byretten bestemt, at de tiltalte skulle forblive varetægtsfængslede under eventuel anke eller indtil fuldbyrdelse kan iværksættes. Varetægtsfængslingen er senest ved landsrettens kendelse af 2. november 2018 for alle tre tiltalte forlænget til den 30. november 2018, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

I forbindelse med ankesagen er advokat B, advokat A og advokat C efter de tiltaltes anmodning beskikket som nye forsvarere.

Landsretten har tidligst mulighed for at beramme hovedforhandling i sagen fra den 5. marts 2019. Sagen vil således kunne berammes den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019, den 1., 2., 3., 8., 9., 10., 15., 16. og 17. april 2019, den 1., 7., 8., 9., 10., 14., 15., 21., 22., 23. og 24. maj 2019 eller den 4., 6., 11., 19., 20., 21. og 26. juni 2019.

Landsretten har ved mails af 1. og 8. oktober 2018 anmodet de tre forsvarere om at oplyse deres ledige tider i månederne februar til juni 2019. Det fremgår af forsvarernes svar, at kun advokat C har mulighed for

at møde de nævnte dage i marts 2019. De to øvrige forsvarere kan kun møde enkelte af de nævnte dage i marts, april og maj 2019. Hovedforhandling i sagen vil således tidligst kunne berammes til de nævnte dage i juni 2019, hvis alle de tre forsvarere skal medvirke.

Landsrettens berammelsesafdeling har på den baggrund ved mail af 24. oktober 2018 meddelt forsvarerne, at landsretten agter at beramme hovedforhandling i sagen den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019 og anmodet forsvarerne om, hvis de ikke kan give møde, at oplyse, hvilken forsvarer, der kan give møde på de ovenstående dage, de tiltalte i stedet ønsker sig repræsenteret af.

Advokat B og advokat A har i deres svar protesteret imod berammelse af hovedforhandling i marts 2019 og imod at blive afskikket som forsvarere, idet betingelserne herfor ikke er opfyldt.

...

Der afsagdes

k e n d e l s e:

...

Det må efter det ovenfor anførte lægges til grund, at sagsbehandlingstiden i forbindelse med ankesagen ved beskikkelse af andre forsvarere end advokat B og advokat A for T2 og T1 vil blive forkortet med lidt mere end tre måneder, idet dom i givet fald vil kunne forventes afsagt den 20. marts 2019 i stedet for den 26. juni 2019.

På den baggrund, under hensyn til sagens karakter – særdeles grov vold mod flere, herunder mindreårige, forurettede i familieforhold – og idet der ikke foreligger oplysninger om en bestående klientrelation udover ankesagen, finder landsretten, at betingelserne for at tilbagekalde beskikkelsen af advokat B og advokat A for T2 og T1 og beskikke andre forsvarere med henblik på berammelse af hovedforhandling af sagen de nævnte dage i marts 2019 er til stede, jf. retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, hvorfor

b e s t e m m e s:

Beskikkelsen af advokat B og advokat A for T2 og T1 tilbagekaldes.

Hovedforhandling i sagen berammes til den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019.

Advokat B og advokat A bedes senest den 9. november 2019 kl. 12.00 meddele landsretten, om T2 og T1 ønsker, at de for byretten beskikkede forsvarere tillige varetager forsvaret under ankesagen, eller om andre navngivne advokater, der kan møde de berammede dage, ønskes beskikket. Er dette ikke tilfældet, vil landsretten beskikke forsvarere fra kredsen af beneficerede forsvarere.”

Ved mail af 9. november 2018 til landsretten oplyste advokat A bl.a., at T1 ikke ønskede den for byretten beskikkede advokat til igen at repræsentere sig, men derimod efter omstændighederne ønskede sig repræsenteret af advokat E, hvis denne kunne give møde.

Den 13. november 2018 blev advokat E beskikket som forsvarer for T1.

Anbringender

Advokat A har anført navnlig, at der ikke ved den ændrede og skærpede lovgivning om adgangen til at foretage afbeskikkelse for at forkorte sagsbehandlingstiden er ændret ved det grundlæggende princip om, at alle sagens aktører i et professionelt samarbejde og med afsæt i det frie forsvarervalg skal bestræbe sig på at få tilrettelagt straffesagens gang bedst og hurtigst muligt.

Ved afbeskikkelse skal der ved anvendelsen af retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, foretages en helhedsvurdering, hvor det frie forsvarervalg, som hidtil, fortsat tæller med stor vægt. Landsretten foretog i den konkrete sag ikke en helhedsvurdering. Landsretten tog således ikke hensyn til tiltalte T1's ønske om, at han skulle virke som forsvarer for tiltalte i ankesagen, ligesom landsretten ikke tog hensyn til sagens karakter (grov vold i familieforhold), der i sig selv taler imod endnu et forsvarerskifte. Han nåede at gennemgå sagens akter og drøfte sagen med tiltalte såvel ved besøg som telefonisk, inden han blev afbeskikket, men heller ikke dette arbejde tog landsretten hensyn til ved afbeskikkelsen. Landsretten behandlede forsvarernes deltagelse under ét, hvorved der ikke blev taget hensyn til de konkrete og individuelle mødemuligheder for hver enkelt forsvarer. Landsretten ses desuden ikke at have foretaget den forudsatte sammenligning mellem den forventede sagsbehandlingstid med de eksisterende forsvarere og den forventede sagsbehandlingstid med nye forsvarer, jf. herved Klagerettens kendelse af 13. september 2017 i sag K101-18.

Den foreliggende sag er en vvv-sag, der som udgangspunkt er underlagt de meget strenge frister, som loven og dens forarbejder opstiller for forsinkelse. Det springer imidlertid i øjnene i den konkrete sag, at landsrettens ressourcer for tiden er så knappe, at der forløb fra den 20. september 2018 til den 24. oktober 2018, før landsretten tilkendegav, hvad retten agtede at gøre i forhold til berømmelsen. Landsretten havde endvidere først mulighed for at beramme sagen til foretagelse i marts 2019. Han havde derimod mulighed for at møde på tidligere datoer end i marts 2019. Landsretten må internt foretage omfordeling eller omberømmelse af sager, førend reglerne om afbeskikkelse i vvv-sager bringes i anvendelse. Det er herefter landsretten, og ikke ham, der har givet anledning til forsinkelse af sagen, og den skete afbeskikkelse bør også af den grund ophæves.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne for afbeskikkelse i retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, er opfyldt i den foreliggende sag. Østre Landsrets kendelse af 6. november 2018 er i fuld overensstemmelse med forarbejderne til disse bestemmelser.

Der er tale om en vvv-sag, hvor hensynet til sagsbehandlingstiden skal indgå med betydelig vægt. Advokat C var den eneste af de tre forsvarere for de tiltalte, der havde mulighed for at give møde på alle 7 dage i marts 2019, hvor landsretten tidligst havde mulighed for at beramme hovedforhandling i ankesagen. Sagen ville udelukkende kunne berammes med alle tre forsvareres deltagelse den 15. marts, den 14. maj samt den 4., 6., 11., 19., 20., 21. og 26. juni 2019. Da hovedforhandlingen forventes at vare 7 dage, ville hovedforhandlingen herefter tidligst kunne afsluttes den 20. juni 2019 med deltagelse af alle tre forsvarere. Heroverfor står, at hovedforhandlingen med deltagelse af advokat C og to andre beskikkede forsvarere vil kunne afsluttes allerede den 20. marts 2019. Sagsbehandlingstiden fra den 6. november 2018, hvor landsretten afsagde kendelse om berømmelse af sagen, til hovedforhandlingens afslutning er således ved ombeskikkelsen blevet forkortet fra ca. 7 måneder til ca. 4 måneder. En sådan tidsmæssig forkortelse af sagsbehandlingstiden er en så væsentlig tidsgevinst, at der alene af den grund bør ske ombeskikkelse.

Hertil kommer, at der ikke var et bestående klientforhold mellem advokat A og tiltalte T1 forud for ankesagen. Der er desuden et hensyn at tage til de medtiltalte i sagen, idet samtlige tre tiltalte er varetægtsfængslede og har været det siden 3. maj 2018. Der bør også tages væsentligt hensyn til de forurettede, herunder mindreårige forurettede i familieforhold.

Det fremgår af landsrettens kendelse, at landsretten har foretaget en samlet afvejning, hvori både den tidsmæssige gevinst og omstændighederne i sagen er indgået. Sagen adskiller sig herved fra den afgørelse fra Den Særlige Klageret, som advokat A har påberåbt sig.

Landsretten har korrekt foretaget en individuel vurdering af de enkelte advokaters mulighed for at deltage i hovedforhandlingen. Det fremgår således af landsrettens kendelse, i hvilket omfang advokaterne kunne give møde i marts, april, maj og juni 2019, ligesom det fremgår, i hvilket omfang de tre advokater havde mulighed for samlet at give møde de dage, hvor også landsretten kunne behandle sagen.

Det forhold, at landsretten ikke ses at have forsøgt at omfordele/omberamme andre verserende sager ved retten, kan ikke føre til, at der ikke kan ske afbeskikkelse. Heller ikke det forhold, at landsretten modtog ankesagen den 20. september 2018, men først udsendte en Doodle den 1. oktober 2018 samt afgav tilkendegivelse om berømmelsen den 24. oktober 2018, bør tillægges vægt ved vurderingen af spørgsmålet om afbeskikkelse.

Østre Landsret har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den trufne afgørelse. Retten har dog supplerende anført, at det beror på en misforståelse, at landsretten ved udsendelse til forsvarerne af en Doodle skulle have tilkendegivet at have mulighed for at hovedforhandle sagen i februar 2019. Landsretten anmodede – i overensstemmelse med sædvanlig fremgangsmåde ved berømmelse af hovedforhandling i sager med flere forsvarere – ved mail af 1. oktober 2018 forsvarerne om til en af retten oprettet Doodle at ”oplyse landsretten Deres ledige tider i perioden februar, marts, april, maj og juni 2019”. Den oprettede Doodle omfattede således alle hverdage i perioden fra den 4. februar til den 30. juni 2019. Dette er ikke udtryk for, at landsretten havde ledig kapacitet alle dage i den angivne periode.

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 735, stk. 3, har følgende ordlyd:

”Stk. 3. En person kan ikke beskikkes til forsvarer, hvis

[...]

2) den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling.”

§ 735, stk. 3, blev indført ved lov nr. 714 af 8. juni 2018 om ændring af retsplejeloven (Nedbringelse af sagsbehandlingstiden i straffesager), der trådte i kraft den 1. juli 2018. Formålet med lovændringen er overordnet at bidrage til en nedbringelse af sagsbehandlingstiden i straffesager, da det er vigtigt for retssamfundet generelt og for både forurettede og sigtede, at hver enkelt straffesag behandles rigtigt, effektivt og med den fornødne hurtighed.

Af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 735, stk. 3 (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 28 f.), fremgår bl.a.:

”I stk. 3 foreslås det, at en person ikke kan beskikkes til forsvarer, hvis der er påviselig risiko for, at den pågældende vil hindre eller modvirke sagens oplysning (nr. 1), eller den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling (nr. 2).

[...]

Det foreslåede nr. 2 om, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, er en ændring af det gældende § 733, stk. 2, 1. led, og det er hensigten, at den foreslåede regel skal have et videre anvendelsesområde end den gældende regel.

Det er således hensigten med det foreslåede § 735, stk. 3, nr. 2, at hensynet til sagsbehandlingstiden fremover skal vægtes tungere i forhold til sigtedes frie forsvarervalg, end det er tilfældet i dag.

Det forudsættes således, at en person som udgangspunkt ikke kan beskikkes til forsvarer, hvis den pågældendes medvirken forventes at medføre en forsinkelse på mere end 6 uger i sammenligning med, at en anden forsvarer beskikkes. Det forudsættes endvidere, at i særligt prioriterede sager (vuv-sager) kan en person ikke beskikkes til forsvarer, hvis den pågældendes medvirken forventes at medføre en forsinkelse på mere end 3 uger i sammenligning med, at en anden forsvarer beskikkes. Med hensyn til afgrænsningen af, hvad der skal anses for en særligt prioriteret sag (vuv-sag), henvises til pkt. 2.1.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det forudsættes endvidere, at i tilfælde, hvor retten har foreslået et passende antal tidspunkter for hovedforhandlingen, og den ønskede forsvarer ikke kan møde hverken på de tidspunkter, retten har foreslået, eller på tidligere tidspunkter, kan den pågældende som udgangspunkt ikke beskikkes til forsvarer, hvis det forventes at medføre en forsinkelse på mere end 4 uger i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer. I særligt prioriterede sager forudsættes det, at den ønskede forsvarer i sådanne tilfælde ikke kan beskikkes, hvis det forventes at medføre en forsinkelse på mere end 2 uger i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer.

[...]

Det er endvidere hensigten, at 3-ugers-grænsen og 2 ugers-grænsen i særligt prioriterede sager skal anvendes strikt, når § 735, stk. 3, nr. 2, anvendes direkte, dvs. når det skal vurderes, om en indtrædende forsvarers medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling. Derimod er det hensigten, at der skal anlægges en helhedsvurdering, hvor andre omstændigheder også inddrages, når § 735, stk. 3, nr. 2, anvendes i medfør af det foreslåede § 736, stk. 1, nr. 2 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8), dvs. når det skal vurderes, om en allerede beskikket forsvarers fortsatte medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det er således hensigten, at når der i forbindelse med, at sigtede ønsker en bestemt forsvarer beskikket, skal foretages en afvejning mellem sigtedes frie forsvarervalg og hensynet til sagsbehandlingstiden, skal der fremover alene lægges vægt på en forventet forlængelse af sagsbehandlingstiden og på, om sagen er særligt prioriteret. I særligt prioriterede sager skal der alene lægges vægt på den forventede absolutte forlængelse af sagsbehandlingstiden. I andre sager er dette også et klart udgangspunkt, men der vil dog efter omstændighederne også kunne lægges vægt på den forventede forlængelse af sagsbehandlingstiden relativt set.

Andre omstændigheder, som efter gældende ret kan indgå i denne vurdering, skal således fremover ikke indgå særskilt i afvejningen. Dette skal ses i sammenhæng med, at hensynet til forurettede og andre vidner indirekte varetages gennem forudsætningen om, at den maksimalt acceptable forsinkelse er kortere i særligt prioriterede sager. Det skal endvidere ses i sammenhæng med, at lovgivningsmagten ved at vedtage lovforslaget forudsætningsvis fastsætter, hvordan afvejningen mellem eksempelvis hensyn til en tidligere klientrelation (i en anden sag) eller særlig ekspertise hos forsvareren generelt skal foretages over for eksempelvis hensyn til medsigtede, varetægtsfængslede eller sigtede under 18 år. Det skal på ny fremhæves, at dette gælder, når afvejningen foretages i forhold til en indtrædende forsvarer. Når afvejningen angår, om den aktuelt beskikkede forsvarer mod sigtedes ønske skal udskiftes, opstilles der

ikke med lovforslaget en tilsvarende simpel og generel afvejningsregel, og der vil i sådanne tilfælde fortsat skulle foretages en helhedsvurdering i den konkrete sag, jf. ovenfor og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

[...]

Endelig bemærkes, at det i et vist omfang vil bero på rettens skøn, hvor meget sagsbehandlingstiden vil blive forlænget ved at beskikke den forsvarer, som sigtede ønsker, i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer. Den forventede forlængelse af sagsbehandlingstiden vil ikke altid kunne beregnes præcist på det tidspunkt, hvor beskikkelsen sker, og retten vil derfor skulle skønne herover. Retten vil i praksis også være overladt et vist skøn med hensyn til, hvad der kan anses som et passende antal foreslåede tidspunkter for hovedforhandlingen, og dermed om de korte eller de lange frister skal anvendes (2 eller 4 uger over for 3 eller 6 uger). Selv om retten qua lovforslagets forudsætninger er bundet af faste afvejningsregler, vil rettens afgørelse samlet set dermed alligevel kunne indeholde et element af skøn.

For så vidt angår ankesager er det hensigten, at de anførte forudsætninger vedrørende den maksimalt acceptable forsinkelse mv. ikke skal anvendes, når sigtede ved ankesagens begyndelse anmoder om beskikkelse af den forsvarer, der senest var beskikket under sagens behandling i den foregående instans. Det vil således ikke være en betingelse for ved ankesagens begyndelse at kunne få beskikket denne forsvarer, at forsvarerens medvirken ikke medfører en forsinkelse, som overstiger de beskrevne tidsgrænser. Selv om forsvareren formelt set nybeskikkes under anken, er det således hensigten, at vurderingen af, om medvirken af den forsvarer, der senest var beskikket i den foregående instans, væsentligt vil forsinke sagen, skal ske på samme måde som ved tilbagekaldelse af en beskikkelse i medfør det foreslåede § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2. Der henvises herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8. Derimod er det hensigten, at de ovenfor beskrevne tidsgrænser mv. skal anvendes, når det skal vurderes, om beskikkelse af en anden forsvarer end den, der senest var beskikket i den foregående instans, væsentligt vil forsinke sagen i sammenligning med, at en anden beskikkes (dvs. i sammenligning med beskikkelse af enten en tredje forsvarer eller den forsvarer, der senest var beskikket i den foregående instans).

[...]

Den foreslåede bestemmelse og de anførte forudsætninger gælder også i sager med flere tiltalte og flere forsvarere. I sådanne tilfælde vil det i et vist omfang bero på et skøn, hvilken eller hvilke af flere forsvarere der vil være den primære årsag til en væsentlig forsinkelse, og hvis beskikkelse derfor i givet fald skal nægtes. Som i sager med én forsvarer er spørgsmålet, om forsvareren objektivt set er årsag til forsinkelsen, ikke om der er noget at bebrejde forsvareren.

I betragtning af tilfældenes forskellighed bl.a. med hensyn til antallet af involverede forsvarere og hovedforhandlingens længde og de tænkelige konstellationer af, hvordan forsvarernes kalendere konkret spiller sammen, er det vanskeligt at give nærmere anvisninger, der er generelt dækkende. For at illustrere den tankegang, som retten bør benytte, kan dog nævnes et eksempel.

Hvis der skal beskikkes to forsvarere, og de sigtede har angivet ønsker om beskikkelse af to bestemte forsvarere, er der principielt tre muligheder: (1) De ønskede forsvarere beskikkes. (2) Én af de ønskede forsvarere beskikkes. (3) Ingen af de ønskede forsvarere beskikkes.

Mulighed (1) bør foretrækkes, medmindre den vil medføre en væsentlig forsinkelse sammenlignet med mulighed (2) eller (3). Tilsvarende bør mulighed (2) foretrækkes fremfor mulighed (3), medmindre mulighed (2) vil medføre en væsentlig forsinkelse sammenlignet med mulighed (3).

Er det herefter mulighed (2) der skal anvendes, bør en forsvarers beskikkelse nægtes, hvis dennes medvirken vil medføre en væsentlig forsinkelse i sammenligning med, at den anden forsvarer beskikkes. Er der ikke væsentlig forskel på den forventede sagsbehandlingstid med den ene eller den anden forsvarer, må retten efter et samlet skøn beslutte, hvilken forsvarers beskikkelse der skal nægtes. I dette skøn vil bl.a. kunne indgå bestående klientrelationer og omfanget af de forhold i sagen, de respektive sigtede er tiltalt for (hvis der er forskel). Det vil principielt kunne forekomme, at der efter et sådant samlet skøn ikke er afgørende grunde til at beskikke den ene forsvarer fremfor at beskikke den anden forsvarer. I sådanne tilfælde bør retten ikke desto mindre beslutte at beskikke én af forsvarerne.

I sager med mere end to forsvarere bør sigtedes anmodninger om beskikkelse af bestemte forsvarere imødekommes, medmindre det vil medføre en væsentlig forsinkelse i sammenligning med, at en eller flere sigtedes ønsker ikke imødekommes. Ved beslutningen om, hvilken eller hvilke forsvarere der skal beskikkes, bør vælges en løsning, som medfører en væsentligt kortere sagsbehandlingstid end alternativerne, og hvis flere alternative løsninger ikke vil medføre væsentligt forskellig sagsbehandlingstid, bør vælges den løsning, der medfører færrest afvigelser fra de ønsker om forsvarer, de sigtede har angivet.

Ved vurderingen af, om en forventet forskel i sagsbehandlingstiden er væsentlig, skal retten anvende de tidsgrænser, der er anført ovenfor (3 uger og 2 uger i særligt prioriterede sager og som udgangspunkt 6 uger og 4 uger i andre sager). [...]"

Retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, har følgende ordlyd:

"Beskikkelsen kan tilbagekaldes, når

[...]

2) betingelserne efter § 735, stk. 3, for at nægte at beskikke den pågældende kommer til at foreligge".

Bestemmelsen i retsplejelovens § 736 blev nyaffattet ved lov nr. 714 af 8. juni 2018. Af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2 (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 30 ff.), fremgår bl.a.:

"Til nr. 8

Retsplejelovens § 736 indeholder regler om tilbagekaldelse af en beskikkelse til forsvarer.

Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen.

I stk. 1 foreslås, at beskikkelse til forsvarer kan tilbagekaldes i nærmere angivne tilfælde.

[...]

I nr. 2 foreslås, at beskikkelsen kan tilbagekaldes, hvis betingelserne efter det foreslåede § 735, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 7), kommer til at foreligge.

[...]

Det foreslåede § 735, stk. 3, nr. 2, om, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, er en ændring i forhold til det gældende § 733, stk. 2, 1. led, hvor det som nærmere beskrevet i

bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7, er hensigten, at hensynet til sagsbehandlingstiden fremover skal vægtes tungere i forhold til sigtedes frie forsvarervalg, end det er tilfældet i dag.

Når der er spørgsmål om, hvorvidt beskikkelse af den forsvarer, som sigtede har ønsket, skal nægtes på grund af den forsinkelse af sagen, det vil føre til, jf. det foreslåede § 735, stk. 3, nr. 2, er lovforslaget således udtryk for en stramning i forhold til gældende ret, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Når der er spørgsmål om, hvorvidt beskikkelsen af en forsvarer mod sigtedes ønske skal tilbagekaldes på grund af den forsinkelse af sagen, det vil føre til, at den aktuelt beskikkede forsvarer fortsætter, jf. det foreslåede § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, er der ligeledes tilsigtet en stramning i forhold til den gældende praksis.

Der vil ligesom i dag skulle foretages en samlet vurdering, hvori der ud over det bestående klientforhold og forsvarerens arbejde i sagen indtil nu bl.a. indgår sagens karakter, hensynet til medsigtede, forurettede og andre vidner i sagen, hensyn til varetægtsfængslede og hensyn til sigtede under 18 år. Imidlertid bør hensynet til sagsbehandlingstiden fremover vægtes tungere i den samlede afvejning.

Fremover vil der i forbindelse med, at tidspunktet for hovedforhandlingen skal fastsættes, i almindelighed være mulighed for mod sigtedes ønske at beskikke en ny forsvarer, hvis den nye forsvarers medvirken forventes at forkorte sagsbehandlingstiden i væsentlig grad. Dette gælder også i ankesager. Ved vurderingen heraf skal der bl.a. ses på forholdet mellem den forventede sagsbehandlingstid med den eksisterende forsvarer og med en ny forsvarer. Både derfor, og fordi der som nævnt også indgår en række andre hensyn i den samlede afvejning, kan det ligesom i dag ikke angives, præcis hvor lang en forkortelse af sagsbehandlingstiden skal være, før der kan beskikkes en ny forsvarer for sigtede.

Visse udgangspunkter kan dog gives. Hvis sagsbehandlingstiden fra berammelsestidspunktet til hovedforhandlingens afslutning kan forventes forkortet fra eksempelvis 3 måneder til 1 måned, er der tale om en så væsentlig tidsgevinst både absolut og relativt, at beskikkelse af ny forsvarer bør ske alene af den grund. I en sådan situation bør beskikkelse af ny forsvarer således ske, selv om der f.eks. er tale om en ankesag, hvor sigtede har ønsket samme forsvarer som i foregående instans, eller sigtede har haft den pågældende som forsvarer i tidligere sager. Og det anførte vil gælde, selv om der ikke i sagen er særlige hensyn til medsigtede, vidner mv.

Hvis sagsbehandlingstiden fra berammelsestidspunktet til hovedforhandlingens afslutning derimod kan forventes forkortet fra eksempelvis 9 måneder til 7 måneder, vil den tidsmæssige forkortelse af sagsbehandlingstiden ikke i sig selv kunne begrunde, at der mod sigtedes ønske beskikkes en ny forsvarer. Hvis der i sagen er tungtvejende hensyn til eksempelvis medsigtede, varetægtsfængslede, sigtede under 18 år eller vidner, vil der imidlertid også i et sådant tilfælde kunne beskikkes en ny forsvarer mod sigtedes ønske. Dette gælder i særdeleshed i særligt prioriterede sager (vuv-sager). Med hensyn til afgrænsningen af, hvad der skal anses for en særligt prioriteret sag (vuv-sag), henvises til pkt. 2.1.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

[...]

Ombesikkelse kan også ske i sager med flere tiltalte og flere forsvarere. I sådanne tilfælde vil det i et vist omfang bero på et skøn, hvilken eller hvilke af flere forsvarere der er den primære årsag til en væsentlig forsinkelse, og hvis beskikkelse derfor i givet fald kan tilbagekaldes. Som i sager med én forsvarer er spørgsmålet, om forsvareren objektivt set er årsag til forsinkelsen, ikke om der er noget at bebrejde forsvareren. I betragtning af tilfældenes forskellighed bl.a. med hensyn til antallet af involverede forsvarere

og hovedforhandlingens længde og de tænkelige konstellationer af, hvordan forsvarernes kalendere konkret spiller sammen, er det vanskeligt at give nærmere anvisninger, der er generelt dækkende. [...]"

Retsplejelovens § 843 a, stk. 1, og § 843 b har følgende ordlyd:

"§ 843 a. Retten skal fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Hovedforhandlingen skal berammes hurtigst muligt og så vidt muligt inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt."

"§ 843 b. Efter anmodning kan retten, hvis det findes hensigtsmæssigt, forud for anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift forhåndsberamme hovedforhandling i sagen."

§ 843 a, stk. 1, 2. pkt., fik sin nuværende formulering ved lov nr. 714 af 8. juni 2018, jf. denne lovs § 1, punkt 16, som ændrede ordene "så vidt muligt berammes" til "berammes hurtigst muligt og så vidt muligt". Det hedder i de specielle bemærkninger til denne bestemmelse bl.a. (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 39):

"Til nr. 16

[...]

Med forslaget tydeliggøres det, at retten i alle tilfælde skal beramme sagen hurtigst muligt efter anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten ved digital kommunikation, og at 2-ugersfristen alene er den yderste frist for at beramme sagen, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

[...]

Der er ikke tilsigtet ændringer med hensyn til, at 2-ugersfristen kan overskrides, hvis særlige forhold gør sig gældende. I sådanne tilfælde vil retten skulle beramme sagen så hurtigt, som dens beskaffenhed tillader, jf. retsplejelovens § 843 a, stk. 1, 1. pkt., der ikke foreslås ændret. [...]"

§ 843 a og § 843 b blev indført ved lov nr. 493 af 17. juni 2008 om ændring af retsplejeloven (Begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger m.v.), der trådte i kraft den 1. juli 2008, og som byggede på Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492/2007.

Strafferetsplejeudvalget havde i betænkningen bl.a. overvejet, om der burde fastsættes regler i retsplejeloven om hurtig behandling af straffesager ved retten, og herunder særligt, om der burde fastsættes frister for den tid, der må gå fra, at sagen modtages med anklageskrift, til dommens afsigelse i første instans. Udvalget gav udtryk for, at de målsætninger om hurtig behandling af straffesager ved domstolene, som der allerede dengang opereredes med, herunder 37 dages fristen for behandling af sager om vold, som afgøres med ubetinget frihedsstraf, var blevet til på baggrund af helt velbegrundede bestræbelser på hurtig sagsbehandling af nogle sagstyper, der typisk er særligt belastende for de forurettede, men at målsætningerne i en række sager er meget svære at leve op til, da opfyldelsen heraf i realiteten forudsætter, der er ikke på noget tidspunkt indtræder "forsinkende" omstændigheder, så som manglende plads i kalenderen hos f.eks. retten. Udvalget fandt det væsentligt at understrege, jf. betænkningens s. 128, at det forhold, at en sag tager længere tid end 37 dage, ikke i sig selv betyder, at sagen ikke er behandlet inden for rimelig tid. Udvalget fandt, at det reelt ikke var muligt at udforme lovbestemte fristregler for domstolsbehandling, og at der derfor ikke burde fastsættes egentlige fristregler i

retsplejeloven for behandlingen af straffesager ved domstolene, men udvalget var enig i, at der også fremover – gennem et samarbejde mellem domstolene og forsvarerne, anklagemyndigheden og Kriminalforsorgen – blev gjort bestræbelser på at forbedre mulighederne for hurtig behandling af straffesager, jf. betænkningens s. 129-131. I stedet for fristregler foreslog udvalget indsat en ny bestemmelse om rettens ansvar for sagens fremme (§ 843 a) og om forhåndsberømmelse (§ 843 b).

I punkt 5.4.1.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget tilsluttede Justitsministeriet sig Strafferetsplejeudvalgets overvejelser om lovregler med henblik på at fremme behandlingen af straffesager ved domstolene og bemærkede, at det efter Justitsministeriets opfattelse i nogle tilfælde kan være hensigtsmæssigt også at opstille vejledende målsætninger for domstolenes og de øvrige aktørers behandling af visse straffesager, jf. FT 2007-08, Tillæg A, lovforslag nr. L 78, sp. 2932.

Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 843 a, stk. 1 (FT 2007-08, Tillæg A, lovforslag nr. L 78, sp. 2955), fremgår bl.a.:

”Til § 843 a

Den foreslåede bestemmelse er ny og vedrører berømmelse af straffesager. Formålet med bestemmelsen er at betone vigtigheden af, at behandlingen af straffesager fremmes mest muligt.

Når anklagemyndigheden har besluttet at rejse tiltale mod en person og indbringer sagen for retten, eller når anklagemyndigheden anmoder om retsmøde med henblik på behandling af en sag som tilståelsessag, bliver retten hovedansvarlig for sagens fremme.

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i retsplejeloven, hvorefter det påhviler retten at fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader, jf. stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås i stk. 1, 2. pkt., at det påhviler retten så vidt muligt at beramme hovedforhandling inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anlageskriftet til retten, og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid.

Formålet med forslaget til stk. 1, 3. pkt., hvorefter det er særlig påkrævet, at hovedforhandling gennemføres hurtigst muligt, hvis sigtede er varetægtsfængslet, er at betone vigtigheden af, at retten på grund af den belastning, som en varetægtsfængsling medfører for den sigtede, er særlig opmærksom på, at disse sager fremmes hurtigst muligt.

Berømmelse skal så vidt muligt ske inden 2 uger fra rettens modtagelse af anlageskriftet, dvs. at berømmelse normalt bør ske inden for 2-ugersfristen, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

Særlige forhold vil navnlig kunne foreligge i sager med flere tiltalte, hvor tidspunktet for hovedforhandlingens gennemførelse skal indpasses i adskillige aktørers kalendere, og hvor berømmelse til et passende tidspunkt ikke umiddelbart lykkes. Imidlertid bør retten og sagens parter så vidt muligt søge at imødegå sådanne problemer ved at forhåndsberamme hovedforhandlingen i sagen i medfør af den foreslåede nye bestemmelse i retsplejelovens § 843 b (lovforslagets § 1, nr. 12), jf. også bemærkningerne hertil.

Det bemærkes i øvrigt, at det i de tilfælde, hvor det navnlig som følge af anklagemyndighedens, tiltaltes eller forsvarerens forhold måtte være vanskeligt at få berømmet hovedforhandlingen indenfor 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anlageskrift til retten, bør angives i retsbogen, hvor i disse vanskeligheder består.

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke en maksimal frist for, hvor lang tid der må gå fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til hovedforhandlingens begyndelse. Spørgsmålet om, hvad der må anses for »inden rimelig tid«, kan således ikke besvares generelt med angivelse af absolutte frister. Det skyldes bl.a., at der er meget store forskelle med hensyn til sagernes omfang, antallet af tiltalte mv.

Bestemmelsen fastsætter heller ikke frister eller målsætninger for sagsbehandlingstiden i enkelte sagstyper. Det er således som udgangspunkt op til retten at vurdere, om en sag i det enkelte tilfælde er af en sådan karakter, at sagen findes at burde behandles forud for andre sager, medmindre der er fastsat særlige målsætninger (f.eks. for sager om vold og voldtægt).

Med henblik på at sikre, at straffesager gennemføres på kortest mulig tid, kan det i øvrigt være væsentligt at være opmærksom på, at berømmelsen af straffesager ved den enkelte ret i videst muligt omfang sker efter ensartede retningslinjer i relation til berømmelsestidspunkt og berømmelsestid. Således bør navnlig berømmelsestiden i almindelighed ikke bero på, hvilken dommer eller afdeling der tildeles sagen.”

Klagerettens begrundelse og resultat

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Vibeke Rønne, Henrik Estrup, Katrine B. B. Eriksen, Lasse Højlund Christensen og Henrik Stagetorn.

Det fremgår af retsplejelovens § 731, at retten har pligt til at sørge for, at T1 har en beskikket forsvarer, og T1 er efter retsplejelovens § 730, stk. 1, berettiget til selv at vælge en forsvarer, jf. herved også artikel 6, stk. 3, litra c, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorefter enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal have adgang til bistand af en forsvarer, som han selv har valgt. Retten kan imidlertid tilbagekalde beskikkelsen af den forsvarer, som en tiltalt har valgt, hvis det viser sig, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, jf. retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 735, stk. 3, nr. 2, som også gælder i ankesager.

Det fremgår af lovbemærkningerne til bestemmelserne, at der i en situation som den foreliggende, hvor den aktuelt beskikkede forsvarer afbeskikkes mod sigtedes ønske i forbindelse med sagens berømmelse med henvisning til, at han vil forsinke sagen væsentligt, skal foretages en samlet vurdering. Udover det bestående klientforhold og forsvarerens hidtidige arbejde i sagen skal der i denne vurdering indgå hensyntagen til sagens karakter, hensynet til medsigtede, forurettede og andre vidner i sagen, hensyn til varetægtsfængslede og hensyn til sigtede under 18 år. Imidlertid bør hensynet til sagsbehandlingstiden fremover vægtes tungere i den samlede afvejning.

Der er i lovbemærkningerne ikke angivet præcise frister for, hvor lang sagsbehandlingstiden må være, men der er, specielt i relation til indtrædende forsvarere, opstillet nogle generelle afvejningsregler om, hvor lang tids forsinkelse af sagens behandling en beskikkelse af den pågældende må indebære set i forhold til, at en anden forsvarer beskikkes. For vvv-sager er denne frist 2 uger, hvis retten har foreslået et passende antal tidspunkter for hovedforhandlingen, og ellers 3 uger.

Det fremgår af sagen, at advokat A i forbindelse med ankesagen den 8. oktober 2018 blev beskikket som ny forsvarer for T1 efter dennes ønske. Sagen omfatter også to medtiltalte, som fik beskikket advokat C henholdsvis advokat B som nye forsvarere i ankesagen.

Det fremgår af den påkærede kendelse af 6. november 2018, at Østre Landsret tidligst havde mulighed for at beramme hovedforhandling i sagen fra den 5. marts 2019. Hovedforhandlingen, der var sat til at skulle

vare 7 dage, kunne således berammes til en række datoer i marts, april, maj og juni 2019. Landsretten lagde i kendelsen til grund, at alene advokat C havde mulighed for at give møde på de af retten tilbudte dage i marts 2019. Hovedforhandling i sagen ville således ifølge landsretten tidligst kunne berammes til de af landsretten tilbudte dage i juni 2019, hvis alle de tre forsvarere skulle medvirke, og dom ville i så faldt først kunne forventes afsagt den 26. juni 2019. Landsretten lagde endvidere til grund, at sagsbehandlingstiden i forbindelse med ankesagen ved beskikkelse af andre forsvarere end advokat A og advokat B ville blive forkortet med lidt mere end tre måneder, idet dom i givet fald ville kunne forventes afsagt den 20. marts 2019. Landsretten afbeskikkede herefter advokat A og advokat B og berammede hovedforhandlingen til den 5., 6., 12., 13., 15., 19. og 20. marts 2019.

På baggrund af advokaternes tilbagemeldinger til landsretten bemærker Klageretten, at ankesagen med en hovedforhandling af 7 dages varighed ville kunne berammes med alle tre forsvareres deltagelse på landsrettens ledige datoer den 15. marts, den 14. og 24. maj samt den 4., 6., 11. og 19. juni 2019, og at dom i sagen således tidligst ville kunne afsiges den 19. juni 2019. Hvis landsretten alene havde afbeskikket advokat B, ville hovedforhandlingen kunne berammes med deltagelse af advokat A og advokat C på landsrettens ledige datoer den 5., 12., 15. og 19. marts, den 14. og 24. maj samt den 4. juni 2019, og dom i sagen ville i så fald tidligst kunne afsiges den 4. juni 2019. På den anførte baggrund finder Klageretten, at betingelserne i retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, jf. § 735, stk. 3, nr. 2, for at tilbagekalde beskikkelsen af advokat A er til stede. Klageretten bemærker herved, at der som anført af landsretten i den påkærede kendelse er tale om en vvv-sag om særdeles grov vold mod flere, herunder mindreårige, forurettede i familieforhold, og at der ikke består et eksisterende klientforhold mellem advokat A og T1 udover ankesagen. Hertil kommer, at de tiltalte, herunder T1, har været varetægtsfængslede i sagen siden den 3. maj 2018.

Klageretten finder i øvrigt ikke grundlag for at antage, at landsretten ikke har gjort rimelige bestræbelser på at få sagen berammet med advokat A, og det kan derfor ikke føre til en anden vurdering, at advokat A kunne deltage i hovedforhandling på tidligere datoer, end landsretten havde mulighed for at tilbyde.

På den baggrund stadfæster Klageretten kendelsen.

Thi bestemmes:

Østre Landsrets kendelse af 6. november 2018 stadfæstes.”